

[Bundvad.]

dagens aviser kan læse, at man regner med, der ikke bliver noget som helst ud af det. Jeg skal derfor holde mig til det hovedpunkt, hvorom diskussionen vel kan komme til at dreje sig.

Tanken med lovforslaget er jo, at man skal kunne spare op ved hjælp af en pristalsreguleret præmie, og når man bliver 67 år, skal man have en årlig udbetaling, som staten garanterer værdifastheden af. Altså staten skulle over skatteydernes penge gå ind med et bidrag eller en ydelse, som man har kaldt indekstillaegget. Det er dette spørgsmål, diskussionen særlig må dreje sig om, for det er det afgørende punkt. Venstre og det konservative folkeparti, som lavede den oprindelige skitse til ordningen, havde tænkt sig, at et sådant opsparingsforslag skulle være et supplement til en udbygning af aldersrenteordningen — uden det mindstebeløb fra folkepensionen, som vi senere gennemførte. Ud fra den oprindelige forudsætning ville der efter min mening have været en vis logik i at fremsætte et sådant forslag; nu skete der imidlertid det, at de fire udvalgsberettigede partier blev enige om, at folkepensionen måtte bygges op om et mindstebeløb, og dette beløb træder så faktisk ind i stedet for den opsparingsordning, vi her taler om. Det logiske måtte vel egentlig have været, at man på det tidspunkt havde opgivet tanken, men det gjorde man ikke. Vi gennemførte som sagt mindstebeløbet, og nu taler vi om en statsgaranteret opsparing. Så opstår problemet, om man skal kunne få begge dele: folkepensionens mindstebeløb og den statsgaranterede opsparing eller indekstillaegget. Fra socialdemokratisk side, jeg kan også sige fra radikal side, har vi sagt nej; det måtte være et enten-eller — dog har ministeren i sin udformning af lovforslaget krydset tingene for ikke at gå enkelte for nær — et enten-eller ud fra den betragtning, at man ikke skal kunne få både den statsgaranterede mindsteydelse og folkepensionens mindstebeløb.

Dertil kommer et andet forhold, som må spille en stor rolle i diskussionen. Det er spørgsmålet om, i hvor vid udstrækning staten skal kunne gå ind i en konjunktursikring af opsparing i det hele taget. Hvis

man lavede en ordning som den, man tænkte sig fra venstres og det konservative folkepartis side, uafhængig af folkepensionsordningen, måtte vi vel regne med, at der ikke ville gå ret lang tid, før alle andre opsparingsordninger, fra forsikring til obligationer, kom til staten og stillede ganske samme krav om statsgaranti mod forringelse som den, man vil yde for alderdomsopsparing. Vi måtte vel også regne med, at der ikke ville gå ret lang tid, før de, der i dag har lidt et tab i forsikring eller på anden måde gennem opsparing, ville komme og sige: skal man have dækning fremover, så har vi noget tilgode, og så må vi også have dækning bagud.

Staten ville derved gå ind i en uhyre risiko. Ingen mennesker ville have nogen som helst fornemmelse af, hvor store beløb det ville dreje sig om. Man kan bare tænke på, hvilken udvikling der har været i pengenes værdi gennem de to sidste krige og tiderne derefter, for at gøre sig en forestilling om, at det ville blive byrder, som staten og skatteyderne slet ikke kunne bære.

Vi er derfor gået ind for, at det skal være en alternativ ordning, således at der skal ske et vist nedslag i folkepensionens beløb, hvis man opnår indeksbeløbet, d. v. s. dækning på anden måde, ikke begge dele på een gang, men dog således, at alle er sikret et beløb svarende til mindstebeløbet.

Jeg skal gerne indrømme, at når det skal være en alternativ ordning, ligger der vistnok ikke så mange fordele i forslaget, som de oprindelige forslagsstillere havde tænkt sig. Motiverne for deres forslag vil jeg iøvrigt gerne anerkende, dels dette, at opsparingen skal fremmes, for at folk ved siden af folkepensionsydelsen kan få det økonomisk noget bedre på deres ældre dage, dels selve opsparingsmotivet. Vi ved jo alle, at samfundet står overfor meget store økonomiske krav. Den nyere og den stadig fremadskridende tekniske udvikling vil utvivlsomt stille meget, meget store krav til investering i øgede produktionsmidler og dermed til forøget opsparing, og vi må alle være interesseret i at gøre, hvad der kan gøres for at fremme opsparingen. Det er opsat forbrug, som vi får fordel af senere.